

ΟΧΛΑΡΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΤΡΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

Συνδρομή προπληρωτέα κατά Τοιμηνίαν εν 'Αθήναις
 'Ετησία δραχ. 40. 'Εξαμηνιαία 5. Τριμηνιαία 2,50.
 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις 12—6—3. 'Εν τῇ ἀλλοδαπῇ 15
 8—5. 'Η συνδρομή πληρώνεται εν 'Αθήναις,

Τίμημα τῶν δημοσιεύσεων διὰ τὰς διατριβάς καὶ
 γνωστοποιήσεις κατὰ στίχ. λ. 25, ἢ καὶ κατ' ἀπο-
 κοπὴν δι' ὀλιγωτέρους τῶν 40 στίχ. δραχ. 3.

Ὁ Βαλαωρίτης ἐν τῷ ὑπουργείῳ

Ἡ

Οἱ καταχθόνιοι τῆς Ἑπτανήσου

Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ κυβερνήσει.

Β΄.

Εἶναι λάθος δυνάμενον νὰ δικαιολογηθῇ τὸ νὰ ζητήσῃ τις ἐν ἀγαθοπιστίᾳ, τὴν ἐφαρμογὴν ἀρχῆς μὴ δυναμένης, ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων, νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἢ μὴ δυναμένης ἐν τῇ ἐφαρμογῇ της νὰ φέρῃ ἄλλο ἀποτέλεσμα, εἰμὴ βλάβην καὶ χειροτέρευσιν τῶν μὴ καλῶς κειμένων πραγμάτων.

Εἶναι ὁμῶς λάθος, οὐνεπὶν δικαιολογηθῇ, τὸ νὰ προκηρῶσῃ τις τὴν ἐφαρμογὴν ἀρχῆς τινος, αὐτὰ δὲ ἀκόμη τὰ πρῶτα βήματα, τὰ πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς ταύτης, νὰ μὴ ἦναι ἄλλο ἢ ἀναίρεσις, ἐν τε τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ πράξει αὐτῆς, ταύτης τῆς προκηρυσσομένης ἀρχῆς.

Προκηρῶσθη, κατὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἀχρωμά-
 τοῦ ὑπουργείου, ἡ ἐπιδιώξις τῆς ἀρχῆς, τοῦ νὰ σχηματισθῇ κυβερνήσις ἐκτὸς τῶν κομμάτων, ὅπως πάντα τὰ κόμματα ἔχουσι δῆθεν ἐν αὐτῇ τὴν ἐγγύτησιν τῆς ἀμερληψίας.

Δὲν συζητοῦμεν ἐπὶ τοῦ παρίντος κατὰ πόσον ἡ ἐφαρμο-
 γὰ ἀρχῆς τοιαύτης δύναται νὰ ἦναι πρακτικὴ, κατὰ πόσον δύναται νὰ ἐπιφέρῃ καλλιτέρευσιν, ἢ χειροτέρευσιν τῶν πραγ-
 μάτων μας. — Ἄλλ' εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐπιδιώκετε τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως ἐκτὸς τῶν κομμάτων; δεῖξατε τοῦλάχιστον ὅτι εἰλικρινῶς τοῦτο ζητεῖτε, ἵνα μὴ ἄλλως δώ-
 σῃτε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς εἴπωσιν ὅλα τὰ κόμματα, ἥγουν ὁ-
 λος ὁ κόσμος, ὅτι ἐν κακῇ πίστει καὶ λαλεῖτε καὶ πράττετε.

Δὲν ἐξετάζομεν ἐνταῦθα τὸ ἀχρωμάτοον τοῦ κ. Ρού-
 φου, τοῦ κ. Γιαννοπούλου, τοῦ κ. Προβελεγγίου καὶ τῶν λοιπῶν τῶν ἐκ τοῦ πρώην βασιλείου μελῶν τῆς νῦν κυβερ-
 νήσεως. Πολλαχῶς τὸ ζήτημα τοῦτο παρὰ τοῦ τύπου ἐξη-
 τάσθη. Περιοριζόμεθα εἰς τὸ θέμα μας καὶ ἐρωτῶμεν τὸν καλύπτοντα τὴν συγκρότησιν τῆς ἀχρωμάτου κυβερνήσεως, κ.
 πρωθυπουργόν, — ἡ ἐξ Ἑπτανήσου πρόσκλησις τῶν καταχθον-
 νίων ἐν τῇ κυβερνήσει, εἶναι ἀπόδειξις καλῆς πίστεως, ὡς πρὸς τὴν προκηρυχθεῖσαν ἀρχὴν τοῦ νὰ σχηματισθῇ δηλονότι κυβερνήσις ἐκτὸς τῶν κομμάτων;

Ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν εἶναι τοσοῦτον ἀπλοῦς, ὥστε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἡμεῖς αὐτοὶ τοσοῦτον ἀπλοῖ εἶμεθα, ὥστε νὰ πι-
 στεύσωμεν ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς ἐν καλῇ πίστει ἐπίστευσεν, ὅτι οἱ καταχθόνιοι τῆς Ἑπτανήσου εἰς οὐδέμιν πολιτικὴν ἀπό-

χρωτὴν ἀνήκουσι (καὶ εἰς ὅποιον ἀπόχρωσιν!! . . .) καὶ ὅτι ἐπομένως εἰς ἡμᾶς ἀνήκει νὰ τὸν φωτίσωμεν περὶ τούτου, ὅπως δοθῶσῃ τὸ λάθος του. — Ἐνώπιον τοιαύτης κακῆς πί-
 στεως δὲν μένει εἰς τὸν συζητοῦντα εἰμὴ νὰ δεῖξῃ τὰ ἀνα-
 πόφρευκα ἀποτελέσματα.

Ῥιζοσπάσται, μεταβῆθμισται, καταχθόνιοι ἰδοὺ αἱ τρεῖς πολιτικαὶ σημαίαι, αἱ ἐν Ἑπτανήσῳ ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐ-
 τῶν πολεμίσκται, πόλεμον ἐπίμονον εἰς ἀποτέλεσμα ὀριστι-
 κὸν καταλήξαντα.

Τῆς μάχης ἡ παῦσις, διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τῆς ἐ-
 νώσεως, δὲν ἐπέφερε καὶ τῶν σημαιῶν τὴν ἐξαφάνισιν. Ὁ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενος χρόνος δὲν παρήλθεν εἰσέτι. Αἱ ἡ-
 αὐτὰς παλαιῶντες, στρατιῶν γὰρ ἔσκειτο πρὸς τὴν ἀποστολὴν τῶν δὲν ἔλαβαν εἰσέτι τὴν ἐπιτοκίαν, ἀλλὰ τῆς
 ὅπλα τῶν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῶν, καὶ τοὶ φυγάδες, οὐ μόνον εἰσέτι δὲν κατέθεσαν, ἀλλὰ καὶ ὅσας δύνανται ἐπιβολῶς κατὰ τῆς θριαμβουσίης σημαίας ἐκκενόνουσι, προφέροντες οὐχὶ τοῦλάχιστον σιγανὰ μεταξὺ τῶν, ἀλλ' ὅσον ἐμποροῦν δυνατότερα τὸ ἀνάθεμα τὴν ἐρωσιν καὶ τοὺς αἰτίους αὐτῆς.»

Τοιαύτη ἡ θέσις τῶν πραγμάτων ἐν Ἑπτανήσῳ, τοὔτεστι ἐν τῷ τεταρτημῶρι τοῦ κράτους, καὶ εἰς τοιαύτην θέσιν πραγμάτων, ἡ ἀνύψωσις τῆς σημαίας τῆς καταχθονιότητος παρὰ τῆς ἐλληνικῆς κυβερνήσεως, εἶναι ἄλλο εἰμὴ κήρυξις πολέμου τῆς κυβερνήσεως ταύτης κατὰ τῶν ἐνωτικῶν τῆς Ἑπτανήσου; καὶ οἱ ἐνωτικοί, εἶναι ἄλλο εἰμὴ ἡ τρισεγγίστη πλειονότης τοῦ τόπου; καὶ ἡ πλειονότης αὕτη τοῦ τόπου, ἥτις διαρκῶς ἀχρι τοῦδε τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα δείγ-
 ματα συντηρητικῶν ἀρχῶν ἐδείξε, καὶ κατὰ τῆς ὁποίας ὁ πόλεμος παρὰ τῆς κυβερνήσεως κηρύσσεται, δὲν ὀρεῖται νὰ ζητήσῃ νὰ ὑπερσπισθῇ; — τῇ τῷ ἐπιβάλοισι τὰ προηγο-
 μενά της, ἡ πολιτικὴ τιμὴ της, αἱ πρὸ τῆς ἐνώσεως, μετὰ τὴν ἐρωσιν θυγαί της. Εἰς τί ἀπέληξαν αἱ μὲν βλέ-
 ἐρωσιν χάριν τῆς συντηρήσεως θυγαί της; εἰν τὴν τυ-
 πη προσκαλουμένους ἐν τῷ ὑπουργείῳ, ἵνα, ἐκείνους οἴτι-
 ρανήσωσι, καὶ νέας πληγὰς ἀνοίξωσιν. Ἐνῶ αἱ παλαιαί
 νε; ἐπὶ πεντηκονταετίαν τὴν ἐξαιρῶσι! πλῆγαί εἶναι ἀκόμη ἀνοικτῆν ὁ κύριος πρωθυπουργός, θν
 ὁ ἀναγκαῖός πρὸς ἐπὶ ἀγῶνος τοῦ 1821, ἔβλεπε προσκκ-
 εῦθις μετὰ ἀγῶνος χρησιμεύσαντας, ὡς κατασκόπους καὶ
 λουμῆ

τροφοδότας του ξένου, τους διαρκώς εις τὸ πλευρὸν τοῦ ξένου τούτου πολεμήσαντας κατὰ τῶν ἀγωνιζομένων καὶ πιπτόντων ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ πατρίου ἐδάφους; οἷαν τότε θ' ἀνελάμβανεν ἐξ ἀνάγκης; θέσιν ὁ κ. πρωθυπουργός, θὰ παραξενευθῆ οὗτος ἂν τὴν λαμβάνη ἤδη, βιαζομένη πρὸς τοῦτο, ἡ Ἐπτάνησος.

Ἄλλ' οὐδὲν κακὸν ὅσον μέγα, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔχη ἐν ἑαυτῷ καὶ τὸ καλὸν του. Ἡ σημαία τῆς καταχθονιότητος ἐν τῇ ἐλληνικῇ κυβερνήτει ἀνυψουμένη, ἐπαφέρει ἐν Ἐπτανήσῳ τὴν στενὴν ἐκείνην ἀπάντων τῶν ἐκεῖ πατριωτῶν κατὰ τῆς σημαίας ταύτης καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν αὐτῆς ἔθωνιν, οἷα καὶ ἐπὶ προστασίαις ὑπῆρχε· οἱ δὲ ἀγνοοῦντες τὰ τῆς Ἐπτανήσου πολιτικοὶ τοῦ πρώην βασιλείου, λαμβάνοντες ἐπὶ κεφαλῆς των τοὺς καταχθονίους τῶν Ἰονίων θέλουν τοὺς δοκιμάζει ἐκ τοῦ πλυσίου καὶ θέλουσι γνωρίσει, ὅτι οἱ ἐκεῖ ἐν τῷ τόπῳ των ὑπαρξῖν μὴ ἔχοντες, θὰ ζητήσωσι νὰ πολεμήσωσι καὶ ἐδῶ, ὡς καὶ ἐκεῖ ἐπολέμησαν, πάνταν ὑπαρξῖν τοῦ τόπου, συνενούμενοι καὶ κοινῆν τὴν τύχην συνδέοντες μεθ' ὅλων ὅσοι καὶ ἐνταῦθα ἐν τῷ τόπῳ ὑπαρξῖν δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ.

Παρίσι οἱ, 2/14. — Ὁ Μηνύτωρ περιέχει περὶ τῶν ἡγεμονιῶν τὰ ἐξῆς. «Αἱ Δυνάμεις ὄφειλον νὰ συμφωνήσωσι μετὰ τῆς Πύλης περὶ ἀποφανθῶσιν, ἂν πρέπει νὰ μὴ περὶ ἀποφανθῶσιν πλεον ὀριστικῶν χαρακτήρα εἰς τὸν προσωρινὸν ἐκείνον θεσμὸν τὸν ὁμοῦ καὶ τὸν περὶ τῆς Τριπόλεως καὶ τῆς Τριπόλεως καὶ τῆς Τριπόλεως καὶ τῆς Τριπόλεως. Κατὰ τὴν «Γενικὴν Ἀνταπόκρισιν» τῆς Κοπεγχάγης, ἡ Πρωτικὴ κυβέρνησις ὑπεσχέθη τῇ Δανικῇ κυβερνήσει τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ βορείου Σλέσβιγ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν, ἐπερχομένου πολέμου μεταξὺ Αὐστρίας καὶ Πρωσίας, μείνη ἡ Δανία οὐδέτερος.

Βρυξέλλαι, 2/14. — Παρὰ τοῖς ἐνταῦθα διπλωματικοῖς συλλόγοις θεωρεῖται ἄρκετος ἡ ῥῆξις τῆς Πρωσίας καὶ Αὐστρίας. Ἐν Παρίσι οἱς συνεκρατήθη, κατὰ τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν», ὑπουργικὸν συμβούλιον ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ αὐτοκράτορος, ἀφορῶν τὴν Αὐστροπρωσικὴν διένεξιν.

Παρίσι οἱ, 2/14. — Ἡ τελευταία ἀπόπειρα τῆς Πρωσίας ἐνταῦθα καὶ ἐν Φλωρεντίᾳ ἀπέτυχε. Αἱ κυβερνήσεις τῆς Γαλλίας καὶ Ἰταλίας δὲν ἠθέλησαν ν' ἀναλάβωσιν ὑποχρεώσεις πρὸς ὄφελος τῆς πρωσικῆς πολιτικῆς.

Παρίσι οἱ, 2/14. — Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι ἡ Αὐστρία ὑποστηρίζει τὴν ὑπόψηφιότητα τοῦ πρώην ἡγεμόνος Βιβέσκου. — Περιμένεται ἐνταῦθα ὁ περὶ τῆς ῥωσικῆς, βαρῶν καὶ ἰταλικῆς. Αὐριον γίνεται ἡ δευτέρα συνεδρίασις τοῦ διπλωματικοῦ συνεδρίου.

Λονδίνο, 2/14. — Ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ἤρξατο ἡ συζήτησις τοῦ περὶ ἐκλογικῆς μεταρρυθμίσεως νομοσχεδίου. Ὁμιλήσῃ πρῶτος κατ' αὐτοῦ ὁ κ. Λόβε. Ἀδελφὸν ἂν θὰ ὑποβλήθῃ σήμερον εἰς τὴν διαψήφισιν τῆς βουλῆς.

— Παλαιότερον ἀκούεται ὅτι ἡγεμὸν τῆς Ρουμανίας θὰ ἀναγορευθῆ ὁ πρίγκιψ Ἀλέξανδρος τῆς Βουλγαρίας κατ' ἄλλους, πολλὰς πιθανότητας ἔχει ὁ πρίγκιψ Δουκιανὸς Μουράτ συγγενῆς τοῦ Ναπολέοντος. Καὶ ὁ δούξ τοῦ Λάιχταμπεργκ ὑπάρχει ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν υποψηφίων.

Κατὰ τὰς ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις, ἐπεκράτει αὐτόθι

φῶδος μὴ ἐξαγαστῶσιν οἱ Μολδαυοὶ κατὰ τῆς προσωρινῆς κυβερνήσεως. Αὕτη προσπαθεῖ παντοίως τρόποις νὰ καταπραύνη τὸν ἐρεθισμὸν τῶν πνευμάτων ὑπισχυομένη ὅτι θὰ ἀναβῆ ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου πρίγκιψ ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ὁ Διμήτριος Κολλαδίνης στέλλεται εἰς Ἰάσιον ὡς δικτάτωρ καὶ μετὰ τῆς ῥητῆς ἐντολῆς νὰ καταστείλῃ μεθ' ὅλης τῆς αὐστηρότητος οἰανδήποτε περὶ χωρισμοῦ ἀπόπειραν.

Ὁ Ἀγγλικὸς Χρόνος.

Ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ θέλομεν ὁμιλήσει περὶ τῶν ἐν τῷ Χρόνῳ.

Τρίπολις 4 Μαρτίου 1865.

Κύριε συντάκτα τοῦ «Χάρτου.»

Ὁ ἐλληνικὸς λαὸς, εὐγνώμων ἀείποτε πρὸς τοὺς ἐπισήμους τῆς πατρίδος ἄνδρας, προσφέρεται πάντοτε μεταπλείστης ὅσης προθυμίας, καιροῦ καλοῦντος, νὰ ἐμφράσῃ πρὸς τοὺς εὐεργέτας του τὴν ἀγάπην καὶ τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά του· ἰδοὺ τὸ μαρτύριον.

Διαδοθέντος πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὅτι ὁ πρώην πρωθυπουργὸς κύριος Ἀλέξανδρος Κουμουνοῦρος μεταβαίνει διὰ Τριπόλεως εἰς Μεσσηνίαν, πλείστοι ὅσοι τῶν πολιτῶν καὶ τοὶ ὅλως ἀγνοῦνται εἰς τὸν κύριον Κουμουνοῦρον, καὶ μηδὲν ἴδιον παρ' αὐτοῦ προσδοκῶντες, τοσοῦτον ἠλεκτρίσθησαν, ὥστε ἀπεφάσιζαν νὰ ἐξέλθωσιν ἀθρόοι πρὸς ὑποδοχὴν αὐτοῦ εἰς ἀπόστασιν οὐ μικρὰν ἀπὸ τῆς Τριπόλεως. Μιθόντες δὲ, ἀγνοῶ πόθεν, ἐσφαλμένως, ὅτι ἐμελλε νὰ φθάσῃ ἐνταῦθα περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης τρίτης, ἐξῆλθον σχεδὸν ἀπὸ τῆς μεσημβρίας μέγας ἀριθμὸς πολιτῶν, μεταβαίνοντες οἱ μὲν εἰς τὰ Ἀγιοφιλιττικά, καὶ ἄλλοι μέχρις Ἀγλαδοκάμπου μὴ ἐλθόντος ὁμοῦ τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἠναγκάσθησαν ἄλλοι μὲν νὰ ἐπανέλθωσι τὸ ἑσπέρας, καὶ ἄλλοι νὰ διανύκτεροςύσωσιν εἰς τὸ Στενὸν καὶ ἀλλαχού.

Τὴν δ' ἐπιούσαν μαθόντες ὅτι ἐρχεται, καὶ μὴ δυνάμενοι διὰ τὴν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας χυνομένην ῥογδαίαν βροχὴν νὰ ἐξέλθωσιν εἰς προὔπαντησιν, συνῆλθον ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ κυρίου Βεροτσιώτου διευθυντοῦ τοῦ ἐνταῦθα ὑποκαταστήματος τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς καὶ συγγάμβρου τοῦ κυρίου Κουμουνοῦρου, καὶ ἐκεῖ ὑπεδέξαντο αὐτὸν, ἐλθόντα ἀκριβῶς περὶ τὴν 9 1) 2 ὥραν Μ. Μ. μετὰ τοῦ πενθεροῦ τοῦ κυρίου Πεβρωτοῦ.

Τὴν δ' ἐπιούσαν προσῆλθον πρὸς ἐπίσκεψίν του αἱ στρατιωτικαὶ καὶ πολιτικαὶ ἀρχαί, ὁ Διμαρχὸς Τριπόλεως, οἱ δικηγόροι, ὁ ἐμπορικὸς σύλλογος καὶ πάσης τάξεως ἔντιμοι πολῖται· οἱ μὲν ἵνα ἴδωσιν ἀπλῶς τὸν ἄκρον τοῦτον Ἕλληνα, ἄλλοι δὲ νὰ συγχαρῶσιν αὐτῷ διὰ τὴν αἰτίαν τοῦ ἀφίξι, καὶ ἄλλοι ἵνα τὸν συμβουλευθῶσιν ἐπὶ διαφόροις ἀντικειμένοις.

Ἀποδεχόμενος δὲ πάντας μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτὸν γλυκαίας στοργῆς, καὶ ἐπαγωγῆς εὐγενείας, ἀνεχώρησεν σήμερον διὰ Καλάμας, ἐπευφημούμενός· καὶ προσιπόμενος ὑπὸ ἀπειροῦ πλήθους πολιτῶν οἷτινες τῷ κτύχθησαν τὰ ἀριστα.

Βλέπεισ λοιπόν, Κύριε Συντάκτα, ὅτι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς ἀλλότριος τῶν πολιτικῶν παθῶν καὶ μηδὲ ὅλως συμμεριζόμενος τοὺς ἐπιβλαβεῖς πολέμους τῶν ἀντιπροσώπων του;

κρείττον παντός άλλου γινώσκει νά τιμᾶ και σέβηται τούς διασήμους τῆς πατρίδος ἄνδρας.

Α. Ω.

Σ. Σ. Τῆς αὐτῆς και κρείττονος, τολμῶμεν εἰπεῖν, ὑποδοχῆς ἔτυχεν ὁ Κ. Κουμουνδούρος εἰς Ναύπλιον, Ἄργος, Μεγαλοῦπολιν, και πανταχοῦ ὅθεν διῆλθεν, ἀποδεικνυομένου ἐντεῦθεν ὅτι ὁ λαὸς αἰσθάνεται και νειεῖ πλειότερον πολλῶν τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος μετερχομένων τὸν πατριώτην και τὸν συνταγματικὸν σωτήρα τῆς Ἑλλάδος.

Πειραιεύς.

Τὸ δεινὸν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς οἰκίας τοῦ κ. Μουτσοπούλου θεωρούμενον κατ' ἀρχὰς ὡς ἀπλοῦν και τυχαῖον γεγονός, και μετέπειτα ὡς ἐγκλημα προμελετημένον ὑπὸ ἐχθρῶν βεβαίως (ἐὰν ὑποτεθῆ και ἀποδειχθῆ) τοῦ κ. Μουτσοπούλου, χρησιμεύει τώρα διὰ τὴν ὥραν τῶν ἐκλογῶν, και ὡς ἀφορμὴ δημαγωγίας και ἀκόλαστου ἐπιθέσεως ἐναντίον ἀντιπάλων πολιτικῶν.

Ἡ τοιαύτη σύγχυσις τοῦ ἀτόμου ὡς πολίτου, μετὰ τοῦ πολίτου ὡς ἀγωνιστοῦ ἐπὶ τοῦ ἐκλογικοῦ σταδίου, βλάπτει και ζημιώνει ἠθικῶς πολὺ περισσότερον τὸν κατήγορον ὡσεὶ ἄνδρα μεστὸν ἀκρίσιος και πάθους, παρὰ τὸν ἀναιδῶς συγκοφαντούμενον κατὰ τὰ πλείστα σεβαστὸν ἄνδρα, καθ' οὗ ἐξεστράτευσεν ἐφημερίς τις χαιρούσα ἐκ φύσεως και ἀγωγῆς τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς γενικῆς ἀκολασίας.

Τοιαύτη πολεμικὴ τὴν ὁποῖαν ἀδυνατούμεν νά πιστεῦσμεν ὅτι συμμερίζεται ὁ ὑπὲρ οὗ διεξάγεται, ἥκιστα τὸν ὠφελεῖ παρὰ τοῖς συνετοῖς και χρηστοῖς. Οὐδέποτε ἠδὲν πάλιν πρέπει νά ἔχη κατὰ κανόνα και ἐξ ἀνάγκης πολιτικῆς τὰ πρῶτα τῆς ἠθικότητος και τῆς λογικῆς στοιχεῖα ἄλλως, ὁ ἐλπίζων εἰς τὸ ἀκόλαστον και ἀκροτον τῆς κατηγορίας ἀποτυγχάνει βεβαίως και πανταχοῦ.

Εἰρήσθω δ' ἐν παρόδῳ ὅτι διὰ τὴν ἀπόσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τρεφομένης ὑπὸ θεαλλῶδους ἀνέμου, κατεβλήθη πᾶν ὅ,τι ἀνθρωπίνως ἐδύνατο νά γενῆ, και τοῦτο δύναται νά μαρτυρήσῃ ὁ τότε διευθίνας τούς πυροσβέστας ἀξίότιμος ὑπολοχαγὸς κ. Μεταξᾶς μηχανικὸς Πειραιῶς. Ἡ δὲ δικαιοσύνη ὀφείλει νά ἐπισπεύσῃ τὸ τέλος τῆς ἀνακρίσεως ἐν πλείστη προσοχῇ, διὰ νά κατασχύνῃ τούς ἐκ συστήματος ψευδομένους και τούς τυχόν ἀπὸ τοιαύτης τακτικῆς προτροκῶντας ἐπιτυχίαν πολιτικὴν.

Δημοτικὰ Ἀθηνῶν.

Ὁ τύπος ἤρξατο ἐνωρὶς συσταίνων τούς φίλους αὐτῶ ὑποψηφίους, ἐγκωμιάζων μὲν αὐτούς ὅσα δύναται, κατηγορῶν δὲ και ὑπὲρ δύναμιν τούς ἐναντίους, χωρὶς δυστυχῶς νά τὸν μέλη ἂν οἱ ἐναντίοι αὐτοῖ ἐχῶσι ἀξίαν τινὰ πολιτικὴν, και ἂν οἱ φίλοι του ἦναι οἱ μόνοι ἀρμόδιοι διὰ τὴν θέσιν δημαρχοῦ τῆς πρωτεύουστος· ἀλλὰ πρό πάντων χωρὶς νά ἐξετάσῃ περὶ τοῦ τί νος δεῖται ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἐν ἡ καταστάσει διατελεῖ, και ποῖον ζήτημα κατ' αὐτόν πρέπει νά λύσῃ ὁ μέλλων Δῆμαρχος.

Καθ' ἡμᾶς τιμῶντες ἅπαντας τούς ὑποψηφίους οὐδεμίαν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχομεν ὠρισμένην σύστασιν· ἀλλ' ἡμᾶς φωτίτῃ ὁ Θεὸς ἢ ὁ διάβολος νά προτείνωμεν τοιαύτην, ἐλπίζομεν νά τὴν δικαιολογήσωμεν διὰ τῆς πρακτικῆς ἐρεσίνης τοῦ κυρίου δημοτικοῦ ζητήματος.

Ἐπεσκέφθημεν τὸ πτωχοκομεῖον Ἀθηνῶν, ἠρωτήσαμεν κατ' ἰδίαν και περιέργως τούς οἰκοτρόφους περὶ τῆς ἀπονεμομένης αὐτοῖς περιποιήσεως, και ἐκ τῶν ἀποκρίσεων, και ἐκ τῆς αὐτοψίας εἰς τὴν καθαριότητα, τὴν τάξιν και τὴν ὑπρέπειαν, παιθόμεθα ὅτι τὸ εὐεργετικώτατον τοῦτο διὰ τὴν τάσχουσαν ἀνθρωπότητα ἱδρυμα, εἶναι προῖον καρδιῶν φιλανθρωπῶν και ἀληθῶς πονούντων τὴν κοινωνίαν.

Γινώσκουμεν δὲ ὅτι παραχωρηθέντος ἤδη εἰς τὴν ἐλετήμονα ταιρίαν γηπέδου στρεμμάτων δέκα ἐκ τοῦ πρώην κτήματος τῆς Δουκίσσης, πρόκειται αὕτη ν' ἀνεγείρῃ ἴδιον κασάστημα εὐρύχωρον, διὰ τῶν κεφαλαίων ὅσα ἔχει διαθέσιμα ἂ ὁποῖα ὅμως εἶναι ἀνεπαρκῆ, ὡστε ἡ συνδρομὴ τῶν φιλικῶν καθίσταται πᾶν ὧν οὐκ ἄνευ, και τὴν ἐκλιπαροῦεν θερμῶς ὑπὲρ τῶν δυσπραγούντων ἀδελφῶν ἡμῶν.

Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα.

μσαιωνικὴ μελέτη

Ε. Δ. ΡΟΪΔΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθμὸν.)

Σελ. 215. «Ταῦτα πάντα καθίστων δεινὴν τὴν θέσιν και συγχωρητὰς τὰς τρέλλας τοῦ δυστυχῶς Φρουμεντίου, οἱ εἰς τοῦ ὁποῖου τὴν ἀκμάζουσαν και σφριγῶσαν νεότητα ἠγνήνη ἦτο σκευὸς ἀνάγκαιον ὡς τὸ δεκανίκιον εἰς γωλοῦς, και ἡ κόπρος εἰς τούς ἀγρούς.» — Ἡ κόπρος εἶναι ὕλη ἀπαραίτητος εἰς τὸ σόμα . . . τῆς γραφίδος τοῦ Κ. Ροΐδου, ἀπὸ μελέτης.

Ὁ πειρασμὸς, ἡ γοῦν (ὡς λέγει ὁ ἄγιος Ἰωάννης) ὁ σατανᾶς, ὁ ἐμπνεύσας τὸν ἔρωτα τῆς Ἰωάννας εἰς τὸν Ροΐδον, μᾶς ἐπίασε ἀπὸ τὸν λαῖμόν, και μᾶς ἀναγκάζει νά παραθεσώμεν ἐν περιλήψει ἄλλα τινὰ δύο τρία δείγματα . . . ἐλάχιστα και αὐτὰ. Ἡ Ἰωάννα ἐνουπνιάζεται, και βλέπει κατ' ὄναρ ὡς ὁ Λουκιανὸς δύο γυναῖκας· ἡ μία ὀνομάζεται ἄγια Ἰδα σελ. 80, 81 κ. ἐπ., ἥτις μεταξὺ ἄλλων τῆ διδει τὰς εἴης πολυτιμωτάτας συμβουλὰς. «Ἐὐρὸ σὺ ζυγον ἵνα σοὶ πδῶσῃ τὸ ὄνομά του και ἰσπανικὰ σανδάλια· ἔχε ἐραστὰς, πνὶν ἀπάζωνται τὰ σανδάλια ταῦτα, ἔχε τέκνα ἵνα παρηγορῶσι τὸ γῆρας σου· ἔχε ἂν θέλῃς και σταυρὸν, ἵνα ὑπ' αὐτὸν καταφεύγῃς ὅσάκις βαρυνθῆς τούς ζώοντας ἢ σὲ βαρυνθῶσιν ἐκεῖνοι.» Ἡ ἄγια Ἰδα εἶναι κοσμικὴ. Ἰδοὺ ἢ ἄλλη, ἢ ἄγια Λιόββα, ἥτις εἶναι νόμφη τοῦ Χριστοῦ, πόσον φρονιμώτερα νοθετεῖ τὴν ἐκκαίδεκαετίδα Παρθένον. Σελ. 85.

— Ἀλλὰ μὴ νομίσης Ἰωάννα, ὅτι πάντοτε ἐντὸς τεσσαρῶν τοίχων περιορίζομεν τὸν βίον, και εἰς τοιαύτας ἀποπλάυσεις τὴν εὐδαιμονίαν. Ἐνίοτε ἡ πληξίς ἐπέργεται ἐν κρείττῳ τῆς τρυφῆς· ὁ δρόμος τοῦ ἡλίου φαίνεται ἡμῖν βραδύς· ἡ δὲ τῶν κινηλίδων τοῦ κελλίου, οἱ δὲ θεωρακοφόροι ἰππῶται προτιμώτεροι τῶν καλογήρων. . . Προφασίζομεναι τότε εὐσεβῆ ἀποδημίαν εἰς τάφον ἀγίου, περιεργόμεθα τὸν κόσμον πνευθάνουσαι εἰς τὰ ἀνάτορα και τὰς καλύθας, τὰ θέατρα και τὰ λουτρά, και πανταχοῦ εὐρίσκουσαι φιλόφρονά ὑποπδοχὴν ἀ γ κ ἄ λ α ς ἂ ν οἰ κ τ ἄ ς και μέτωπα προσκλινῆ,» και ἀλλαγῶ σελ. 223 — «Ἐπειτὰ ὁ Φρουμέντιος δὲν ἦτο γοῦν ἢ και τίς οἶδεν ἂν, εἰς ἣν εὐρίσκατο διαθέσιν, δὲν ἤθελεν ἀγροίκως ἀπωθήσει και αὐτὴν τὴν ἄγιαν Θαῖδα ἢ τὴν ξανθὴν Μαγδαλινῆν; (δηλαδὴ ἂν ἦτον γυνὴ δὲν ἤθελεν ἔχθῆσει οὐδένα) — και σελ. 210. «Ἄλλ' ἡγνοεῖ»

πνεύματι, ὅτι ἂν συνέβαινε τοῦτο, (τούτέστιν ἂν ἐμάνθανε ὅτι ἦτο γυνή) οὐ πλείστοι τῶν ἀνατολιτῶν ἐκείνων (τῶν ἐν Ἀθήναις) ἤθελον στρέφει εἰς αὐτήν τὴν ῥάχιν ὡς ἡ Περσὶς ἐκείνη τοῦ Λουκιανοῦ εἰς τὸν φίλτατον ὄνον τῆς, ἀμείνων ἀνθρώπων μετεμορφώθη. τούτέστιν οἱ ἀνατολιταὶ ἠρώτων αὐτῆς πιστεύοντες, ὅτι ἦτο μείραξ, ὡς ἡ τοῦ Λουκιανοῦ ἠρώτις ἤθελε τὸν Λούκιον ὑπὸ σῶμα ὄνου, διότι τὸ ἀξιωματικὸν ζῶον τοῦτο ἔχει . . .

Βλέπεις, φίλη ἀναγνώστρια, (πρὸς ἀναγνώστριάς ἀποτινεται ὁ κ. Ροῖδης), ὅτι ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς τῆς Ἰωάννας εἶναι ἀξίος πνευματικὸς, τὸν ὁποῖον δυνάμεθα νὰ συστήσωμεν θερμῶς εἰς τὸν κ. Λέοντα Μελᾶν τὸν Πρόεδρον τῆς Φιλελευθεριατικῆς Ἑταιρίας. — Καί σοι φίλε ἀναγνώστα, ἂν ἔτυχε ν' ἀκούσῃς ὡδὴν τινα πολὺπυστον τοῦ περιβοήτου Πιρὸν, θά ὁμολογήτῃς, ὅτι ὁ ἐραστῆς τῆς Ἰωάννας Ροῖδης, σχεδὸν τὸν ἐξέπερασε κατὰ τὴν σπουδαιότητα τῶν ἀνθρωπολογικῶν αὐτοῦ μελετῶν ἐν τῇ ὡδῇ ἐκείνῃ ὁ Πιρὸν λέγει ὅτι ἐπεθύμει μετὰ τὸν θάνατόν του νὰ κάμουν οἱ ἀνθρώποι τὰ κόκκαλά του κλυατήρια, διὰ νὰ δύναιται καὶ μετὰ θάνατον νὰ Περὶ δὲ γυναικὸς ὁ Πιρὸν λέγει καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ, καὶ προσέτι ὅτι πρὶν ἢ γεννηθῆ, ἔρχεται τὸ ἔσπερας ἢ καὶ ἄλλην ὥραν πλησίον τῆς θύρας ὅθεν μέλλει νὰ ἐξέλθῃ μετὰ κάθειρξιν ἐννεάμηνον, διὰ νὰ δέχηται τοὺς εἰσερχομένους κυρίως. Στοιχηματίζομεν ὅτι ὁ κ. Ροῖδης ἀπεστήθισε τὸν Πιρὸν καλεῖτερα παρὰ τὸ «ἅγιος ὁ Θεός» ὅταν ἐμάνθανε τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφήν εἰς τὸ ἀλληλοδιδασκτικὸν τοῦ κ. Καραμάνου.

Κρίμα τὴν τόσῃν εὐφρίαν καὶ τὰ τόσα χρήματα καὶ τὰ τόσα γράμματα τοῦ πνευματώδους τούτου νέου! (Σημειώσθαι ὅτι ὁ κ. Ροῖδης δὲν ἔχει ἀκόμη τὰ τριάκοντα). Εἶναι τῶντι λυπηρὸν πρᾶγμα, καὶ δι' ἡμᾶς ἰδίως τοὺς ὀφειλοντας φόρον εἰς τὴν ἑλληνικὴν εὐφρίαν καὶ τὴν φιλοπορίαν, νὰ βλέπωμεν τὸ κραταῖον καὶ πλαστικὸν πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνος παρεκτρεπόμενον οὕτως οἰκτρῶς ἀπὸ τοῦ εὐγενεοῦς αὐτοῦ προορισμοῦ πρὸς τὴν κακὴν ἀπομίμησιν τοῦ ἀσεμνοῦ ῥομαντισμοῦ τῶν Φράγκων, καὶ γηράσαν ἐν ἠθολογίᾳ τινι λάγνῳ καὶ φθισίῳ, ἀντὶ νὰ ἐπιδιδῆται εἰς ἔργα ὀφελίμα καὶ πρακτικὰ ὧν ἡ πατρίς στερεῖται καὶ διψᾷ καὶ πεινᾷ — Πῶς θέλετε νὰ προτιμήσωμεν τὸν κ. Ροῖδην ἀπὸ τὸν κ. Λάταν, τὸν κ. Παπαρρήγόπουλον, καὶ ἀπὸ πάντα ἄλλον ἐργάτην ἐπιστήμης ἢ τέχνης καλῆς, ἐν τῇ μικρᾷ ἡμῶν κοινῳνίᾳ, ἥτις λιμώττει διὰ ζῶν ἠθικὴν καὶ γνώσεις βιωφελεῖς; Κατὰ τί θὰ ὀφελήσῃ τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώσας καὶ τὰς Ἑλληνίδας ἡ Πάπισσα Ἰωάννα, μία σελὶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τῆς Δύσεως, γνωστῇ τοῖς πᾶσι καὶ τὴν ὁποῖαν ἡ ἠθικὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία ἀρίστα ποιῶσαι ζητοῦν νὰ σχίσωσιν ἀπὸ τῆς παπικῆς κυανῆς βιβλίου; — Ἡ Πάπισσα Ἰωάννα ὑπόθεσις μυθιστορίας! . . . καὶ ὁποῖας μυθιστορίας! ἂν τούλαχιστον ἐγράφετο ὡς ἱστορία καὶ μετὰ τινος σεβασμοῦ πρὸς τὴν αἰδῶ τῶν ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγνοστριῶν, καὶ πρὸ πάντων πρὸς τὴν τῆς μητρὸς, τῆς ἀδελφῆς καὶ τῆς μνηστῆς τοῦ συγγραφέως αἰδῶ (ἂν ἔχη). — Βεβαίως ὁ κ. Ροῖδης τὸν κακὸν κλῆρον ἐξελέξατο.

Διὰ νὰ νοήσῃ τις ἀναλυτικώτερον τὴν σχολὴν εἰς ἣν τάσσεται ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἰωάννας (διότι πᾶς συγγραφεὺς ἢ τάσσεται εἰς τινα σχολὴν, ἢ δημιουργεῖ αὐτὸς ἰδικήν του κωτότυπον) ἀρκεῖ νὰ εἰπωμεν, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐκ γενετῆς μενοικτροφῆς κακῶς ἰθυνομένης, ἀνθρώποι τινες καλούμενοι τὸ γαλλικὸν esprits forts τούτέστι νέες ἰσχυροὶ

ἢ μᾶλλον ἄθεοι, ὕλισται, εἰς οὐδὲν πιστεύοντες, καὶ μυκτηρίζοντες πᾶν ὅ,τι ἰδανικὸν καὶ ὠραῖον, πᾶν ὅ,τι πολλὰ κίς ἢ ἀνθρώπινος καρδίᾳ ἀποδέχεται καὶ λατρεῖ ὡς τίμιον καὶ ὅσιον καὶ ἱερόν. Οἱ νέες οὗτοι οἱ ἰσχυροὶ, χωρίζοντες ἀποτόμως τὸ ἄτομον ἀπὸ τῆς κινωνίας, τὸν κανόνα δι' οὗ κινεῖται ἡ ζωὴ ἀπὸ τῆς ἀλαζόνης μάχης τοῦ ἀντάρτου ἀρχαγγέλου κατὰ τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰκονίζοντες τὴν μάχην ταύτην ὅσον δύνανται, καλλιτεχνικώτερον, νομίζουσιν ὅτι ἐπιδείκνυνται πνεῦμα καὶ δυνάμιν, διδάσκοντες ἐς τ' ἀθέμιτα ὅσα ἡ πολιτεία κατεδίκασεν ἀπὸ σκοποῦ διδάσκοντες τὸ ἀκανόνιστον τοῦ φυσικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου, ἐναντίον τῶν νόμων, ὅτους ἡ πολιτεία ἐξ ἀνάγκης καὶ ἀπὸ σκοποῦ κληρώσας, καὶ ζητοῦντες ν' ἀνατρέψωσιν ἄρδην ὅ,τι τοσοῦτοι αἰῶνες καὶ τοσοῦτοι ἄνδρες πολὺ βεβαίως μεγαλοφύεστεροι τῶν νάνων αὐτῶν τῆς διανοίας, ἀνύψωσαν διὰ πυρὸς καὶ αἵματος, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου κυμαίνεται ἡ σημάξ τοῦ Νόμου ὑφ' ὃν ζῶσιν αἱ κοινωνίαι ἐξάλειψατε λοιπὸν ἀπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνθρώπου τὴν ἰδέαν τοῦ ἀνθρωπίνου νόμου, τὴν ἰδέαν τῆς θρησκείας, τῆς ἀθανασίας . . . ἐξάλειψατε τὸν φόβον τῆς τιμωρίας, πείσατέ τον ὅτι δὲν ὑπάρχει μυστήριον συνειδήσεως, ὅτι πᾶν τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον εἶναι τυρλὸς ὄργασμός τῆς ὕλης, καὶ εἶπατε αὐτῶ. «Πράττε ὅ,τι σοὶ ἀρέσκει, ὅ,τι δύνασαι, καὶ οὐδὲν ἄλλο φοβοῦ εἰμὴ τὸν ἰσχυρόν καὶ τὸν δολοφόρον» — Τί θὰ ἔχετε τότε . . .

Ἴδου τὸ κήρυγμα τοῦ κ. Ροῖδου, ἰδου τὸ κήρυγμα τῆς σχολῆς εἰς ἣν αὐτὸς ἀνήκει, καὶ τῆς ὁποίας ἰδρυταὶ πρωτογενεῖς εἰσὶν οἱ ἄνω μνησθέντες συγγραφεῖς, τούτέστιν ἄνδρες τοὺς ὁποίους οὐδεὶς βεβαίως δύναται νὰ προτιμήσῃ ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν καὶ ἀπὸ τὸν Ὁμηρον, ἀπὸ τὸν Πλάτωνα καὶ ἀπὸ τὸν Δάντην, ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρον καὶ ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα, οἵτινες οὐτε τοιαῦτα ἐκήρυξαν, οὔτε τὸν νόμον ἠθέλησαν νὰ καταλύσωσιν, ἀλλὰ τούναντίον ἐκάλλυναν καὶ τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν δυνάμιν τῆς ἐλευθερίας ὑπὸ τὴν σημαίαν πάντοτε τοῦ Νόμου.

Τώρα, οἱ φίλοι καὶ οἰκεῖοι τοῦ κ. Ροῖδου φρονοῦν ἴσω; ὅτι τὸν δυσαρεστοῦμεν ἢ τὸν προσβάλλομεν, τοιαῦτα τινα κρίνοντες περὶ τῆς Παπίας του. ἄπαγε! Ἡμεῖς τούναντίον τὸν βλέπομεν μακρόθεν γελῶντα μὲ ὄλην του τὴν καρδίαν, ὡς ὁ μακαρίτης Μαζαρίνος ὅστις ἠγόραζε διὰ τρίτου ὅλα τὰ τῶν κατ' αὐτοῦ σατυρῶν ἀντίτυπα, διὰ νὰ τὰ μεταπωλήσῃ ἐν κρυπτῶ λιανικῶς μὲ κέρδος γίλια τοῖς ἑκατόν. — Ἡμεῖς ὑπηρετήσαμεν τὸν κ. Ροῖδην πλείοτερον παντός φίλου του ὁ κόσμος καὶ ἡ Ἱ. Σύνοδος θ' ἀναγνώσων τὸ βιβλίον του, καὶ ἂν ὁ Στανᾶς τὰ φέρῃ καὶ ἀπορισθῇ ἀπὸ τὴν Σύνοδον ἢ Πάπισσα, ὁ κ. Ροῖδης θὰ κάμῃ τὴν τύχην του πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἄλλους τινὰς μὲ τὴν τρελλὴν καὶ τὸν τρελλὸν, διὰ τοὺς ὁποίους μόνον ἐπαινοὶ καὶ ἐγκώμια ἐγράφησαν ἀπὸ ἰατροῦ καὶ δημοσιογράφου ὑκαλλήλους. — Ἡ κοινῳνία συμπαθεῖ καὶ βοηθεῖ τοὺς πάτχοντας, καθὼς ὁ κ. Σκουλούδης τοῦ πτωχοῦ ἐπαίτας, κατατρέχει δὲ, φθονεῖ τοὺς ἰσχυροὺς εὐτυχοῦντας καθὼς οἱ ἀρεϊμάριοι τὸν Κουμουνοῦρον.

Ὁ Συντάκτης Ι. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ Ἡπειρώτης.

Τυπογραφεῖον—ΦΡΑΓΚΛΙΝΟΣ.
(Ὅπισθ τοῦ Ταχυδρομείου ὁδ. Εὐριπίδου ἀριθ. 47)